

Totes aquestes funcions exercides amb anhel sagrat d'ésser útil, són la qualitat excelsa i necessària per a donar un bon rendiment.

En quan aquestes funcions es posen a la pràctica, és necessari copsar l'oportunitat i usar una tàctica per tal que la seva aplicació adquireixi la màxima eficàcia, cal en implantar les reformes que obeixin a un mètode que les faci acceptables, i una habilitat perquè no esdevinguin molestes, utòpiques i inadaptables o inaplicables; convé doncs emprar una política.

En línies generals, la política social per a la seva aplicació ha d'adaptar-se a la mentalitat dels que les han de gaudir i als costums del país.

Obeint al concepte exposat, el Parlament de Catalunya promulgà, unes lleis que poden ben bé ésser el punt de sortida de l'aplicació d'aquesta política social, i vui insistir-hi perquè fora difícil trobar altre millor font d'inspiració que la resultant de les deliberacions d'un Parlament quines lleis eren el pensament d'uns homes representatius, tots ells amarats d'un gran sentit popular.

Cal no oblidar que la millor obra revolucionària fora aplicar les lleis de bases de sanitat i assistència social, la de coordinació de serveis sanitaris, llei d'aigües minerals i de règim, llei de sanejament de poblacions, llei de sanitat d'aigües del Llobregat. La de mutualitats, fent d'aquestes els organismes de l'assegurança social aprofitant l'experiència de tantes modalitats que malgrat el seu creixement espontani, eren la vanguardia de la previsió catalana, que més ençà eren conceptuades d'utilitat per compromisos internacionals. Seria una imprudència que unes institucions eixides de la mateixa entranya popular els donguessin el mateix tracte que aquelles companyies qual origen es troba en l'especulació del malalt.

Cal no oblidar tampoc les característiques racials de Catalunya que entre les seves virtuts, té la resistència de les imposicions, i no acceptaria modalitats d'assistència mèdica que no li permetessin escullir el seu metge, ja que, además, aquesta confiança és un element curatiu en moltes ocasions gens negligible. Es l'igualta mèdica una forma de retribució que agermana la conveniència d'una assegurança de cost mòdic i regular amb la de la lliure elecció del metge, que municipalitzant-la com ja es fa en molts llocs, podria ésser la forma futura de la tributació mèdica incorporant-la a mütues locals que cuidessin de l'assegurança totalitària tant en el que fa referència a assistència com a subsidi de salari, mütues formades per la fusió de les actuals, que portarien a l'obra de conjunt tot el sabor sentimental de la terra.

Els hospitals serien llocs de coincidència; pels afectats per la assegurança social i l'indigent, on ambdós rebríen igual tracte, en el ben entès que l'aplicació de les assegurances requiriria extraordinàriament l'indigència, i així desapareixerien els darrers reductes d'aquella concepció tan irritant, per la qual es considerava natural que hi haguessin uns procediments de tractament pels rics i un altre pels pobres, i que l'història ja cuidaria de qualificar.

Per portar a la pràctica aquest pensament que els homes d'Esquerra Republicana de Catalunya han elaborat i li han donat la forma inicial des dels càrrecs representatius, cal anar a la creació dels organismes adequats, a Les Juntes Superiors de Sanitat i d'Assistència Social, on tots els antifeixistes contribuim a l'endegament d'aquests problemes en un sentit totalitari. Si la